

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Marka Cigánka a soudců JUDr. Jiřího Doležálka a Mgr. Miroslava Hromady, Ph.D., v exekuční věci oprávněné **HL Investment Solutions s. r. o.** se sídlem v Praze 4, Libuš, Na Musilech č. 989/2, IČO 05980623, zastoupené Mgr. Lucií Dufkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Wittgensteinova č. 1217/2b, proti povinné **Evě Francíkové**, narozené dne 7. února 1964, bytem v Drahelčicích, Na Návsi č. 151, zastoupené Mgr. Janem Švárou, advokátem se sídlem v Praze 5, Duškova č. 164, pro 947 424,20 Kč s příslušenstvím, o zastavení exekuce, vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 207 EXE 5833/2024, o dovolání povinné proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. října 2025, č. j. 17 Co 383/2025-235, takto:

Dovolání **se odmítá.**

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 14. 10. 2025, č. j. 17 Co 383/2025-235, Krajský soud v Praze potvrdil usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 6. 2025, č. j. 207 EXE 5833/2024-193, jímž tento soud zamítl návrh povinné na zastavení exekuce.
2. Proti usnesení odvolacího soudu podala dovolání povinná. Navrhla, aby dovolací soud zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i rozhodnutí soudu prvního stupně, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Dále podala návrh na odklad „právní moci, potažmo vykonatelnosti“ napadeného usnesení.
3. Oprávněná ve vyjádření navrhla, aby dovolací soud odmítl dovolání povinné jako zjevně bezdůvodné.
4. Dovolací soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.
5. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští [§ 236 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)].
6. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).
7. Námitky dovolatelky, tak jak jsou v dovolání formulovány, nemohou přípustnost dovolání založit.

8. Přestože dovolatelka uvádí, že „... dle jejího názoru předpoklad přípustnosti dovolání v daném případě spočívá v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení ... otázky hmotného a procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, případně se jedná o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena ...“, ve skutečnosti je podstatou její argumentace nesouhlas se skutkovými zjištěními, na nichž odvolací soud založil své závěry o splatnosti zajištěné pohledávky, výši zajištěné pohledávky a výši příslušenství, popř. vyslovuje prostou kritiku právního závěru odvolacího soudu o nepromlčení zajištěné pohledávky.

9. Dovatelka zejména nepřipustným způsobem zpochybňuje skutková zjištění odvolacího soudu, vztahující se ke splatnosti zajištěné pohledávky, pakliže uvádí, že (zesplatnění) „nedošlo do dispoziční sféry žalované“ (myšleno povinné – pozn. dovolacího soudu). Dovatelka sice uvádí, že v „odvolání argumentovala tím, že pohledávka žalobkyně (myšleno oprávněné – pozn. dovolacího soudu) nebyla splatná“, avšak přehlíží, že odvolání povinné uvedenou argumentaci (že se listina, obsahující zesplatnění zajištěné pohledávky, nedostala do dispozice povinné) neobsahuje, povinná v odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně (podání na č. l. 197 spisu) pouze poukázala na to, že „v rozhodnutí 206 EXE 6541/2020 je zcela detailně popsáno, že v době zahájení exekučního řízení není zajištěná pohledávka splatná“, tedy námitka odkazovala na předchozí exekuční řízení, které skutečně bylo zastaveno, neboť dobově skutečně zajištěná pohledávka podle skutkových zjištění nebyla ještě splatná; námitka se tak netýkala nyní tvrzeného zesplatnění pohledávky (listina na č. l. 28 spisu).

10. Dovatelka dále nepřipustně poukazuje na „... informaci České pošty s. p. ohledně sledované zásilky ...“; námitka vychází (stejně jako v předchozím případě) ze skutkových okolností, které nikdy nebyly v řízení uplatněny. Jde tedy o námitku novou, doposud v řízení neuplatněnou a jako takovou nepřipustnou. Dovatelka při formulování námitky přehlíží, že podle ustanovení § 241a odst. 6 o. s. ř. v dovolání nelze uplatnit nové skutečnosti nebo důkazy.

11. Dovatelka v dalším textu namítá, že „... oba soudy bez jakéhokoliv doložení a odůvodnění nekriticky přejaly ničím nepodložené tvrzení žalobkyně (myšleno zřejmě povinné – poznámka dovolacího soudu) o výši její pohledávky ...“ a že „... žalovaná (myšleno povinná – poznámka dovolacího soudu) oznámila bance, která poskytla úvěr ... výběr nové úrokové sazby ...“, čímž (pouze) zpochybňuje skutkové zjištění o výši pohledávky a jejího příslušenství.

12. Nejvyšší soud přitom ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, že správnost skutkového stavu věci zjištěného v řízení před soudy nižších stupňů nelze v dovolacím řízení probíhajícím podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 důvodně zpochybnit. Dovolací přezkum je totiž ustanovením § 241a odst. 1 o. s. ř. vyhrazen výlučně otázkám právním, a proto ke zpochybnění skutkových zjištění odvolacího soudu nemá dovolatel k dispozici způsobilý dovolací důvod; tím spíše pak skutkové námitky nemohou založit přípustnost dovolání (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 29 Cdo 4097/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3088/2020).

13. Jestliže dovolatelka namítá, že soudy „nezohlednily skutečnost, že i v případě relevantního zesplatnění pohledávky by její část byla ve vztahu k žalované promlčená“, a následně uvádí své důvody, proč by tak tomu mělo být, podrobuje prosté kritice závěr odvolacího soudu o nepromlčení zajištěné pohledávky (myšleno zřejmě ve vztahu k otázce promlčení zástavního práva; promlčení zajištěné pohledávky je z hlediska možnosti realizace zástavního práva irrelevantní – poznámka dovolacího soudu).

14. Pouhá kritika právního posouzení odvolacího soudu či polemika s jeho závěry k založení přípustnosti dovolání nepostačují (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 11. 2023, sp. zn. 21 Cdo 1539/2023, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2023, sp. zn. 21 Cdo 1786/2023, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 32 Cdo 1389/2013).

15. Nejvyšší soud České republiky proto dovolání povinné podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

16. Dovolatelka v dovolání navrhla „odklad právní moci, potažmo vykonatelnosti“ napadeného rozhodnutí odvolacího soudu. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, dospěl k závěru, že jsou-li splněny důvody pro odmítnutí dovolání či pro zastavení odvolacího řízení (§ 243c o. s. ř.), není „projednatelný“ ani návrh na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, protože jde o návrh akcesorický. Uvedené závěry lze bez dalšího vztáhnout i na návrh na odklad právní moci. Návrhem dovolatelky na „odklad právní moci, potažmo vykonatelnosti“ se proto Nejvyšší soud nezabýval.

17 O náhradě nákladů odvolacího řízení se rozhoduje ve zvláštním režimu (§ 87 a násl. exekučního řádu).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 13. 4. 2026

JUDr. Marek Cigánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Sára Rašovská